

"Moed bijeen rapen"

vanmiddag ga ik naar degene
die mij vastgezet heeft in mijn kindertijd
zij is nu 96 jaar, zwaar dement, zielig dus

verplicht voelend, haar te bezoeken
met een dubbel hart, want wie is er zielig?

degene die emotioneel en geestelijk
verwaarloosd is?
of degene die zich machteloos voelde
omdat er maar kinderen bleven komen?

in het NU leven, met de littekens die je hebt
dikwijls moeilijk, maar ik ben sterk
tenminste dat denk ik

ik ga ook voor de geruststelling van het kind in mij
bevestigen dat ze mij niets meer aan kan doen
alleen, helaas, het ligt diep geworteld vast
in mijn ziel, in mijn hart, in mijn houding, in mijn bewegen

natuurlijk kun je sterk zijn
maar de angst blijft altijd op de achtergrond

kom, laat ik de moed bijeen rapen
op deze vrije dag
uurtje rijden, uurtje daar, uurtje terug
en mij dan weer in het schrijven storten
want dat is immers mijn veilige wereld?

© april 2010, Zonlicht, BasicPublishing.nl